

[Justitsministeren.]

Jeg har mange tilhængere på dette punkt. Jeg har imidlertid bøjet mig for at nå frem til det kompromis, og jeg kan ikke se rettere, end at den bestemmelse, der er foreslået her, er en rimelig bestemmelse. Jeg ville da naturligvis heller ikke være gået med til den, hvis jeg ikke fandt, den var en rimelig bestemmelse. Jeg tror, at det er en bestemmelse, som kan bruges og kan komme til at virke på en god måde.

Vi kan vel ikke se bort fra, at der kan være ganske enkelte tilfælde, hvor, om jeg så må sige, utroskaben er arrangeret — ja, der er måske ikke så få tilfælde, hvor utroskaben er arrangeret, men der kan være tilfælde, hvor utroskaben er arrangeret således, at det ikke bør kunne få de virkninger, som man tilsigter at den skal have, og det er sådanne tilfælde, der er tænkt på, samt tilfælde, hvor barnet eller børnene bliver ramt alt for stærkt ved noget, der nok er utroskab i det enkelte tilfælde, men som måske kun er en følge af den anden parts utroskab, eller hvor der i alt fald er rimelige grunde for, at det ikke er gået, som det skulle være gået, og som det burde gå i et godt ægteskab.

Det ærede medlem talte om noget, der også er blevet talt om af flere andre, om adgangen til den direkte skilsmisse ved siden af utroskaben, og det ærede medlem talte om det på en måde, som unægtelig vakte min interesse, nemlig for ægteskaber, hvor der ikke er børn. Jeg er villig til at overveje, om det skulle være muligt at komme frem til andre løsninger end dem, vi her har anbefalet. Jeg synes i og for sig, at den løsning, der er foreslået her, er en rimelig og god løsning, men jeg vil gerne overveje det, det ærede medlem har sagt om dette punkt.

Det ærede medlem gjorde sig til talsmand for, at bestemmelsen om, at børn under 2 år som regel skal være hos moderen, burde udgå, og at alene barnets tarv skal være afgørende. Jeg er ikke særlig bange for dette, for jeg er overbevist om, at barnets tarv praktisk talt altid vil tilsige, at børn under 2 år skal blive hos moderen. Jeg havde nær sagt: jeg gad også se den far, der ville være særlig egnet til og særlig glad for at skulle passe et barn under 2 år. Jeg tror, det ville blive overordentlig vanskeligt.

Den regel, der er formet her i loven, siger i virkeligheden ikke andet, end at man regner med, at barnets tarv praktisk talt altid tilsiger, at det bliver hos moderen, når det er under 2 år.

Det ærede medlem fru Rigmor Christensen talte om strukturændringerne i samfundet og om, at disse strukturændringer også har ændret forholdet for ægteskabet, og det giver jeg naturligvis det ærede medlem ret i. Jeg vil endda, om jeg så må sige, gå noget videre end det ærede medlem; jeg vil sige, at vi er i dag i vort samfund inde i så overordentlig store ændringer, at det er muligt, der kan komme trang til langt mere vidtgående ændringer i fremtiden end dem, vi har foreslået her. Når vi imidlertid ikke er gået videre, så er det ud fra den betragtning, at langt det overvejende flertal i den danske befolkning i dag ønsker det gammelkendte monogame ægteskab med indgåelse for offentlig myndighed, kirkelig eller borgerlig, og med bestemte regler for, i hvilke tilfælde dette ægteskab kan opløses, først og fremmest af hensyn til børnene, således at børnene ikke stilles alt for usikkert i samfundet. Men jeg kan meget vel se, som jeg tror et af det ærede medlems partifæller har skrevet det, at denne lov måske ikke får nogen særlig lang levetid. Det er muligt, at den ikke vil leve nær så længe som 1922-loven, men jeg tror, vi er i en overgangstid, hvor jeg ville være meget betænkelig ved at give lovregler i en helt bestemt retning, uden at vi i øjeblikket kan se, hvilken retning udviklingen vil tage. Vi har hver vore tanker om det, og jeg kan sige, der var meget i det, som det ærede medlems partifælle skrev om den lette adgang til skilsmisse; der var bl. a. én ting deri, som interesserede mig, nemlig at man undgik de oprivende skilsmissesager. Men jeg tror ikke, at udviklingen i samfundet i dag er så klar og så fast på dette punkt, at vi kan sige, at denne vej er den rette. Der kan komme helt andre udviklingsmuligheder, og jeg tror derfor, det rigtigste er at blive stående nogenlunde på det forslag, som vi her har lagt frem.

Det ærede medlem sagde, at ungdommen lægger ikke vægt på vielsesattesten, og det er der vel nok en del der ikke gør, men vielsesattesten er jo samfundets godkendelse af samlivsforhold, og jeg kan i og for sig